

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27C/183/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3113220636
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2014:3113220636.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín samosudkyňou JUDr. Ivetou Sopkovou v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 36 613 843 proti odporcom 1/ I. O., št. občianke SR, nar. XX.XX.XXXX, bytom K. K., B. XX/XX, 2/ Š. O., št. občanovi SR, nar. XX.XX.XXXX, bytom L. X. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Nám. Legionárov 5, zastúpeného advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom Stropkov, Nám. SNP 7, o zaplatenie 3 138,72 € s príslušenstvom takto

rozhodol:

I. Odporcovia 1/,2/ sú povinní zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne 3 171,16 € s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3 138,72 € od 07.08.2011 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Odporcovia 1/, 2/ a vedľajší účastník na strane odporcov 1/, 2/ sú povinní zaplatiť navrhovateľovi spoločne a nerozdielne náhradu trov konania spočívajúcu v zaplatenom súdnom poplatku 183,- € a v trovách právneho zastúpenia 803,79 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáha od odporcov 1/, 2/ zaplatenia sumy 3 138,72 € s 9 % ročným úrokom z omeškania za obdobie od 11.09.2010 do 06.08.2011 v sume 32,44 € a 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3 138,72 € od 07.08.2011 do zaplatenia a náhrady trov konania titulom zmluvy o úvere č. 273251796 zo dňa 25.08.2004, uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa, Slovenská sporiteľňa, a.s., ako veriteľom a odporcami ako dlžníkmi, na základe ktorej bol dlžníkom poskytnutý úver. Dlžníci neplnili svoje povinnosti zo zmluvy, neplatili splátky v stanovených termínoch. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011 bola pohľadávka voči nim postúpená na postupníka- navrhovateľa. Ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala táto suma 6 177,55 €, ktorá pozostávala z istiny 5 832,34 €, úroku z omeškania 354,21 €. Zdôraznil, že predmetná zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom, a preto sa právne vzťahy zo zmlúv o úvere, uzavretých pred 01.01.2008, spravujú Obchodným zákonníkom, bez ohľadu na povahu účastníkov vzťahu. Do 31.12.2007 sa ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách a neprijateľných podmienkach vzťahovali len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluvu podľa § 55. V dôsledku uvedeného sa na účastníkov zmluvy nevzťahovala povinnosť podľa § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01.01.2008 a neposudzuje sa podľa nich ani platnosť úkonov pred 01.01.2008. Právny predchodca navrhovateľa poskytol odporcom úver 4 979,09 €, ktorý mali splatiť v mesačných splátkach po 65,39 €, vždy k 10. dňu v mesiaci. V tomto

konaní si uplatňuje splátky splatné v období od 10.09.2010 do 10.08.2014 v počte 48 a v celkovej výške 3 138,72 €, pretože splátky splatné pôvodne od 20.08.2011 do 10.08.2014 sa stali splatnými dňa 06.08.2011, kedy navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Zvyšok splátok si v konaní neuplatňuje. Zároveň si uplatnil vyčíslený úrok z omeškania v sadzbe 9 % ročne z jednotlivých dlžných splátok 65,39 € za obdobie od 11.09.2010 do 06.08.2011 v celkovej výške 32,44 €, ktorú sumu v návrhu presne špecifikoval.

Podaním, doručeným súdu dňa 23.12.2013, doplnil navrhovateľ, že žiada, aby súd zaviazal odporcov na plnenie spoločne a nerozdielne. Ďalej uviedol, že na základe zmluvy o splátkovom úvere pôvodný veriteľ poskytol odporcom úver 4 979,09 €, ktorý sa zaviazali splácať v splátkach, s úrokovou sadzbou 9,30 % ročne, v splátkach po 65,39 € mesačne, vždy k 10. dňu v mesiaci, počnúc dňom 10.03.2004 a konečnou splatnosťou dňa 10.01.2007. Dňa 28.06.2011 pôvodný veriteľ postúpil pohľadávku z predmetnej zmluvy na navrhovateľa. Ku dňu postúpenia predstavovala pohľadávka sumu 6 177,55 €, z toho istina 5 823,34 € a úroky z omeškania 354,21 €. Uvedené úroky z omeškania si ale v konaní neuplatňuje. Istina 5 823,34 € pozostávala z neuhradeného úveru, poplatkov a zmluvných úrokov. Odporcovia na dlh uhradili sumu spolu 2 757,68 €, z ktorej suma 2 617,52 € bola započítaná na istinu úveru a suma 140,16 € na úrok z omeškania. Poplatky za správu úveru a za upomienky predstavovali sumu 218,74 €, zmluvné úroky sumu spolu 3 243,03 €, pričom podrobne popísal spôsob ich výpočtu. Zdôraznil, že v tomto konaní si ale uplatňuje len splátky splatné v období od 10.09.2010 do 10.08.2014 v počte 48 a v celkovej výške 3 138,72 €, pričom dňa 06.08.2011 navrhovateľ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru.

Dňa 01.10.2013 do konania vstúpil vedľajší účastník na strane odporcov, ktorý dňa 07.03.2014 doručil súdu vyjadrenie k žalobnému návrhu, v ktorom uviedol, že pôvodný veriteľ je bankou, ktorá nemohla navrhovateľovi postúpiť živú pohľadávku, pretože bankové úvery môže poskytovať a spravovať iba banka. Predmetom postúpenia pohľadávky potom mohla byť len pohľadávka z ukončeného zmluvného vzťahu. Navrhovateľ v konaní nepreukázal ukončenie úverového vzťahu, pričom podľa prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok bol počet dní omeškania 1 234, a teda vzťah bol ukončený vo februári 2008. Vzhľadom k uvedenému vzniesol námietku premlčania vo veci a namietol aktívnu legitimáciu navrhovateľa v konaní. Navrhol, aby súd položil odporcom otázku, či so vznesenou námietkou premlčania súhlasia a či ju sami vznášajú.

Podaním zo dňa 18.07.2014 vedľajší účastník na strane odporcov doplnil, že zotrváva na predchádzajúcich námietkach a v tomto smere poukázal na § 92 ods. 8 zákona o bankách a dôvodovú správu k predmetnému zákonnému ustanoveniu, v zmysle ktorých môže byť predmetom postúpenia pohľadávky z banky na inú osobu, nebanku, len pohľadávka zodpovedajúca nesplácanému dlhu, teda podľa jeho názoru len splátka úveru, ktorá je nepretržite viac ako 90 dní po lehote splatnosti. Z tohto dôvodu namietol aktívnu legitimáciu navrhovateľa. Zároveň musí byť splnená podmienka, že banka vyzve písomne klienta na úhradu peňažného záväzku, čo navrhovateľ nepreukázal. Zdôraznil, že ku dňu postúpenia pohľadávky nemohol existovať dlh odporcov vo výške 6 177,55 €, pretože táto suma predstavuje skapitalizovanú sumu celého úveru, ktorý mal trvať až do roku 2014. V tomto smere poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 07.05.2014 č.k. 8C/156/2012-279 a Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/119/2013-135 zo dňa 29.05.2014. Navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal mu trovy konania.

Navrhovateľ sa k uvedenému vyjadril podaním zo dňa 28.07.2014 tak, že s právnym názorom vedľajšieho účastníka nesúhlasil a mal za to, že je možné postúpiť aj nezosplatenú pohľadávku banky osobe, ktorá bankou nie je. Pokiaľ ide o námietku premlčania, mal za to, že ju môže vzniesť len účastník konania, nie vedľajší účastník. Zároveň namietal, že v konaní si uplatňuje len nepremličané splátky, splatné od 10.09.2010 do 10.08.2014.

Uznesením sp. zn. 27C/183/2013 zo dňa 26.08.2014 súd pripustil zmenu žaloby tak, že odporcovia majú byť zaviazaní na zaplatenie žalovanej sumy spoločne a nerozdielne.

Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, na ktorom za splnenia podmienok podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti vedľajšieho účastníka a jeho zástupcu, ktorí svoju neúčasť ospravedlnili a súhlasili s tým, aby súd konal v ich neprítomnosti, a v neprítomnosti odporcov, ktorí, hoci riadne predvolaní, svoju neúčasť neospravedlnili a nepožiadali o odročenie pojednávania; vykonal dokazovanie oboznámením sa s návrhom, zmluvou o splátkovom úvere zo dňa 25.08.2004 vrátane Všeobecných

obchodných podmienok, zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 28.06.2011, oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 18.07.2011, výzvou k úhrade a oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 18.07.2011, písomnými podaniami navrhovateľa a vedľajšieho účastníka, vyjadreniami navrhovateľa na pojednávaní, ostatným spisovým materiálom a zistil nasledovné:

Dňa 25.08.2004 bola medzi spoločnosťou Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Suché Mýto 4, IČO: 00 151 653 ako veriteľom (ďalej len „veriteľ“) a odporcami 1/, 2/ ako dlžníkmi, uzavretá zmluva o splátkovom úvere, na ktorej základe im veriteľ poskytol úver 4 979,09 €/150 000,- Sk, ktorý sa zaviazali splatiť v pravidelných mesačných splátkach po 65,39 €/1 970,- Sk vždy k 10. dňu v mesiaci. Poplatok za poskytnutie úveru 2 % z výšky úveru bol splatný v deň podpisu zmluvy. Prvá splátka bola stanovená na deň 10.09.2004 a posledná na deň 10.08.2014. Výška úrokovej sadzby bola ku dňu podpisu zmluvy 9,30 % ročne, poplatok za správu úveru bol 1,33 €/40,- Sk mesačne. Ročná percentuálna miera nákladov bola 10,39 %. Spoludlžníci boli voči veriteľovi zaviazaní spoločne a nerozdielne (čl. III bod 12 zmluvy).

Súčasťou zmluvy o splátkovom úvere boli aj Všeobecné obchodné podmienky, v ktorých v bode 7.6.1 je dojednané oprávnenie veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy o úvere okrem iného v prípade, že je klient v omeškaní so splatením jednej splátky istiny alebo úrokov, ktoré trvá viac ako 10 dní alebo je v omeškaní so splatením poplatkov spojených s úverom, ktoré trvá viac ako 10 dní. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011 bola pohľadávka voči odporcom postúpená postupcom- Slovenská sporiteľňa, a.s., na postupníka- navrhovateľa, ktorá skutočnosť bola odporcom oznámená listom zo dňa 18.07.2011. Podľa prílohy č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok predstavoval zostatok pohľadávky odporcov ku dňu postúpenia sumu 6 177,55 €, z toho istina 5 823,34 €, úroky z omeškania 354,21 €.

Právny nástupca veriteľa- navrhovateľ využil z toho dôvodu svoje oprávnenie požadovať okamžité predčasné splatenie všetkých dlžných čiastok ku dňu 18.07.2011, a to výzvou zo dňa 18.07.2011. Výzvou vyzval odporcov na plnenie dlhu najneskôr do 01.08.2011.

Súd vec posúdil podľa ustanovení právnych predpisov, účinných ku dňu uzavretia zmluvy, t.j. ku dňu 25.08.2004.

Podľa § 497 Obch. zák. v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/, b/ z.č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere na účely tohto zákona sa rozumie: spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nakupuje výrobky alebo používa služby pre priamu osobnú spotrebu fyzických osôb, najmä pre seba a pre príslušníkov svojej domácnosti, predávajúcim podnikateľ, 4) ktorý spotrebiteľovi predáva výrobky alebo poskytuje služby.

Podľa § 23a ods. 1, 2 z.č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje. Na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu, 13d) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu.

Podľa § 52 ods. 1 až 3 z.č. 40/1964 Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 52 ods. 1-4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom odo dňa 01.01.2008 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch právne vzťahy, ktoré vznikli pred 11. júnom 2010 na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, sa spravujú podľa doterajších predpisov, ak tento zákon v odseku 2 neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ustanovenia § 10 ods. 2 a 3, § 12, 14, 17 ods. 1 a 2 a § 18 sa od 11. júna 2010 použijú aj na právne vzťahy vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzavretá pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona na dobu neurčitú a podľa ktorej sa po nadobudnutí účinnosti tohto zákona poskytuje alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver.

Podľa § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o splátkovom úvere (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b/ zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí 6) obsahuje najmä a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť, b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby, d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom, e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, f) meno a adresu spotrebiteľa, g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov, i) výpočet nákladov uvedených v § 2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Na základe vykonaného dokazovania v predmetnej veci a uvedených zákonných ustanovení mal súd za to, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa (ako veriteľom) a odporcami 1/, 2/ (ako dlžníkmi) vznikla zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. Obch. zák. - dvojstranný záväzkovoprávny vzťah, podľa ktorého právnemu predchodcovi navrhovateľa vznikla povinnosť poskytnúť menovaným úver a odporcom povinnosť vrátiť ho podľa dohodnutých podmienok v úverovej zmluve. Zmluva obsahuje po právnej stránke všetky znaky a podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 Obch. zák.. Spoludlžníci akceptovali jednotlivé ustanovenia tejto zmluvy ich podpísaním, a preto mali povinnosť za predmet zmluvy riadne a včas zaplatiť, teda vrátiť požičané finančné prostriedky tak, ako sa k tomu zmluvou zaviazali.

Súd ďalej zmluvu o splátkovom úvere vyhodnotil ako typovú spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 2 písm. b/ a § 23a ods. 1, 2 z.č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu. Základnou črtou typizovaných spotrebiteľských zmlúv je totiž to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Právny vzťah medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcami 1/, 2/ túto charakteristiku spĺňa, pretože zmluva bola vyhotovená ako formulár a jej súčasťou boli bez akýchkoľvek pochybností Všeobecné obchodné podmienky, pričom text dokumentov menovaní ovplyvniť nemohli, nakoľko boli pripravené už vopred pre veľký počet spotrebiteľov. Je pritom nepochybné, že právny predchodca navrhovateľa pri uzavieraní zmluvy vystupoval v rámci výkonu svojej podnikateľskej činnosti a odporcovia v čase uzavretia zmluvy nekonali v súvislosti s výkonom svojej podnikateľskej alebo inej obchodnej činnosti, zmluvu podpísali ako fyzické osoby za účelom priamej osobnej spotreby pre seba, resp. pre príslušníkov svojej domácnosti.

Pojem spotrebiteľská zmluva do Občianskeho zákonníka zaviedla jeho novela z.č. 150/2004 Z.z., ktorú úpravu neskôr výrazne pozmenil z.č. 568/2007 Z.z. (a neskôr i ďalšie čiastkové novelizácie). Spotrebiteľská zmluva pritom nie je samostatný typ zmluvy, ale ide o druh zmluvy, pre ktorú právne predpisy (nielen Občiansky zákonník) stanovujú osobitné podmienky a určujú jej náležitosti. Právna úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch. Ako je uvedené vyššie, zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcami bol síce tzv. absolútnym obchodom, čo však v zmysle uvedeného nevylučuje možnosť a povinnosť súdu aplikovať na ten istý právny vzťah i ustanovenia spotrebiteľského práva slúžiace na ochranu spotrebiteľa. Z materiálneho hľadiska sa totiž pozícia zmluvnej strany, uzatvárajúcej zmluvu pred účinnosťou novely Občianskeho zákonníka z.č. 568/2007 Z.z. nelíšila od pozície spotrebiteľa, uzavierajúceho zmluvu už v režime spotrebiteľských zmlúv podľa § 52 a nasl. Obč. zák. v znení účinnom od 01.01.2008. Ustanovenie § 54 ods. 1 prvá veta Obč. zák. prikazuje aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka na práva a povinnosti zo spotrebiteľskej zmluvy, pokiaľ sú pre spotrebiteľa priaznivejšie než príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka. Inými slovami Obchodný zákonník možno v prípade spotrebiteľskej zmluvy aplikovať iba tam, kde nenarazí na obmedzenia vyplývajúce z Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu súd na vec aplikoval ustanovenia § 100 ods. 1, § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka o premlčaní, ktoré sú pre spotrebiteľa v tomto prípade nepochybne výhodnejšie a zabezpečujú jeho ochranu.

Uvedené má oporu aj z hľadiska historického výkladu, keď novelou Občianskeho zákonníka z.č. 102/2014 Z.z. výslovne v § 52 ods. 2 zaviedol pravidlo, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

S poukazom na námietku premlčania, vznesenú v konaní vedľajším účastníkom, ako i vzhľadom na ust. § 5b z.č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, bolo potrebné vysporiadať sa v konaní najskôr s otázkou, či nie je daná okolnosť, ktorá by zakladala nemožnosť uplatnenia práva, oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi.

Pokiaľ navrhovateľ namietal, že vedľajší účastník nie je oprávnený vzniesť vo veci námietku premlčania, súd sa s jeho právnym názorom nestotožnil. Skutočnosť, že vedľajší účastník má právo v konaní vzniesť námietku premlčania vyplýva z rozsudku NS ČR zo dňa 19.02.2009, sp. zn. 25 Cdo/539/2008, podľa ktorého vedľajší účastník je v konaní zásadne oprávnený ku všetkým úkonom (s výnimkou dispozície s konaním a s jeho predmetom), ku ktorým je oprávnený hlavný účastník, a tieto úkony činí práve v prospech (a s účinkami pre) hlavného účastníka, ktorého v spore podporuje. Uplatnenie obrany proti návrhu je procesným právom účastníka konania (odporcu) a rovnaké právo má v zmysle ust. § 93 ods. 3 O.s.p. i vedľajší účastník, ktorý v konaní vystupuje na jeho strane; na tom, že ide o procesné právo, nič nemení skutočnosť, že pomocou obrany proti návrhu sa uplatňujú taktiež námietky vychádzajúce z hmotnoprávnej úpravy (ako je práve námietka premlčania), pretože procesné právo tieto námietky uplatniť v konaní nemožno zamieňať s tým, či majú pôvod v hmotnom alebo v procesnom práve. Rovnaký názor je vyslovený i v rozsudku NS ČR sp. zn. 21 Cdo 2313/2004.

Posúdiac prejednávajúcu vec podľa vyššie citovaných ustanovení zákona dospel súd k záveru, že námietka premlčania zo strany vedľajšieho účastníka na strane odporcov nie je dôvodná.

Podľa tvrdenia samotného navrhovateľa, ktoré je v súlade s výpisom z bankových kníh jeho právneho predchodcu, ktoré tvoria prílohu č. 1 zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 28.06.2011, predčasnú splatnosť celého úveru vyhlásil až navrhovateľ, a to dňom 18.07.2011. V konaní nebol zistený opak, vedľajší účastník v konaní neuviedol, ktorým dňom by mal právny predchodca navrhovateľa úver zosplatiť, resp. zmluvu vypovedať či odstúpiť od nej a v tomto smere nenavrhol vykonanie žiadnych dôkazov. V dôsledku toho ide len o jeho subjektívne tvrdenie, nemajúce oporu vo vykonanom dokazovaní.

Navrhovateľa potom mohol svoj nárok na zaplatenie celého zvyšku úveru na súde uplatniť prvýkrát dňa 19.07.2011. Navrhovateľ uplatnil tvrdené právo na súde dňa 13.08.2013, teda v rámci plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby (od 19.07.2011 do 19.07.2014). Okrem toho, navrhovateľ opakovane zdôraznil, že predmetom konania je len jeho nárok na zaplatenie splátok úveru splatných odo dňa 10.09.2010 do dňa 10.08.2014, t.j. opäť splátok splatných v rámci plynutia všeobecnej trojročnej premlčacej doby, počítanej dokonca pre každú splátku osobitne.

Súdu teda nezostávalo iné ako konštatovať, že právo navrhovateľa na zaplatenie žalovanej čiastky nie je premlčané.

Ďalej, predmetná zmluva o splátkovom úvere zo dňa 25.08.2004 je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu. Odporcovia 1/, 2/ zmluvu podpísali ako fyzické osoby a zo samotnej zmluvy nevyplýva účel použitia poskytnutých peňažných prostriedkov. Posúdenie predmetného právneho vzťahu ako spotrebiteľského úveru nevyklučuje ust. § 1 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, kde sú taxatívne vymenované zmluvy, na ktoré sa daný zákon nevzťahuje. Právny vzťah medzi účastníkmi možno podradiť pod ust. § 2 písm. b/ citovaného zákona a zmluva by mala obsahovať náležitosti, stanovené v § 4 ods. 1, 2 zákona.

Súd po preskúmaní veci konštatoval, že zmluva o splátkovom úvere obsahuje všetky náležitosti, stanovené v § 4 ods. 1, 2 z.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu, a to vrátane náležitosti, ustanovenej v § 4 ods. 2 písm. g/ z.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - RPMN daného úveru v hodnote 10,93 %.

Je pravdou, že predmetná zmluva o úvere obsahuje dojednanie o úrokovej sadzbe 9,30 % ročne a dojednanie o mesačnom poplatku za správu úveru 1,33 € mesačne, pričom podľa zmluvy má RPMN úveru predstavovať len 10,93 %. Súd však zohľadnil, že takto vypočítaná sadzba RPMN vychádza z Prílohy č. 1 zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu, ktorá ustanovovala spôsob výpočtu RPMN nesprávnym spôsobom. Z dôvodovej správy k z.č. 264/2006 Z.z. vyplýva, že do účinnosti tejto novely (dňa 01.07.2006) zákon upravoval v prílohe výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov pri spotrebiteľských úveroch, ktorý vzorec pre tento výpočet však neodráža časovú hodnotu peňazí. Tento vzorec na výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov je správny iba pre prípad, že poskytnutý spotrebiteľský úver bude splatený jednou splátkou bez akýchkoľvek ďalších poplatkov. V odlišnom prípade takto vypočítaná miera nákladov podhodnocuje skutočnú mieru nákladov a spotrebiteľ dostane skreslené informácie o nákladoch spojených s úverom. Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/7/ES zo 16. februára 1998, ktorou sa mení a dopĺňa smernica Rady 87/102/EHS o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov vzťahujúcich sa na spotrebiteľský úver bola v prílohe I smernice ustanovená základná rovnica vyjadrujúca rovnosť poskytnutých úverov na jednej strane a splátok a nákladov na druhej strane, pričom po dosadení všetkých prvkov rovnice, ktoré sú známe zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, možno algebrou alebo pomocou série aproximácií vypočítať ročnú percentuálnu mieru nákladov poskytnutého spotrebiteľského úveru. Predmetná smernica nebola Slovenskou republikou transponovaná v správnom znení, čo však v tomto prípade nemožno bez ďalšieho pričítať na farchu veriteľa - dodávateľa. Až s účinnosťou od 01.07.2006 bola novelou - z.č. 264/2006 Z.z. zabezpečená riadna transpozícia vzorca pre výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov tak, aby výsledok odrážal skutočnú mieru nákladov. Súd pritom zohľadnil i fakt, že ide o úver, poskytnutý pôvodne bankou, ktorá spadá pod bankový dohľad Národnej banky Slovenska, pričom výška dojednaných úrokov 9,30 % ročne je v súlade s dobrými mravmi i so sadzbami úrokov, za ktoré poskytovali úvery aj iné banky na slovenskom peňažnom trhu, čo znamená, že predstavuje

obvyklú odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov formou úverov bankami spotrebiteľom v čase poskytnutia úveru.

Na základe uvedeného súd konštatoval, že odporcom vznikla povinnosť vrátiť dlh tak, ako sa k tomu zmluvou o splátkovom úvere zaviazali, teda v mesačných splátkach po 65,39 €, vždy k 10. dňu v mesiaci, počnúc dňom 10.09.2004 do dňa poslednej splátky 10.08.2014. Nakoľko svoju povinnosť si neplnili riadne, navrhovateľ oprávnené, v súlade s bodom 7.6.1 písm. a/ Všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy o splátkovom úvere vyhlásil ku dňu 18.07.2011 splatnosť celého dlhu. Týmto dňom potom nastala zročnosť dlhu ako celku, t.j. nielen tých splátok, ktoré odporcovia dlhovali dovtedy, ale aj tých, ktoré sa mali splatiť len v budúcnosti. Navrhovateľ sa oprávnené domáha plnenia dlhu od oboch odporcov spoločne a nerozdielne, a to s ohľadom na čl. III bod 12 zmluvy zo dňa 25.08.2004. Navrhovateľ si však v tomto konaní uplatnil len dlžné splátky za obdobie od 10.09.2010 do 10.08.2014 a zvyšok dlhu si od odporcov neuplatňuje. Súd potom konštatoval, že navrhovateľ sa od odporcov domáha len toho, na čo má vo vzťahu k nim právo a jeho nárok posúdil ako dôvodný v celom rozsahu.

Odporcovia svoj dlh navrhovateľovi, resp. jeho právnenému predchodcovi nezaplatili včas, a sú preto v omeškani so zaplatením, a to odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti tej- ktorej splátky. Navrhovateľovi tak popri práve na zaplatenie zvyšku dlhu 3 138,72 € vzniklo podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. i právo na úrok z omeškania vo výške určenej podľa § 10c v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Navrhovateľ si vyčíslil úrok z omeškania zo splátok splatných od 10.09.2010 do 06.08.2011 sadzbou 9 % ročne na sumu 32,44 €, ktorú sumu mu súd i priznal. Ďalej si uplatnil úrok z omeškania 9 % ročne (sadzba platná ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru) zo sumy 3 138,72 € od 07.08.2011 do zaplatenia. Základná úroková sadzba ECB platná od 13.07.2011 do 08.11.2011 bola 1,50 % a navrhovateľovi by tak patril úrok z omeškania 9,50 % ročne zo sumy 3 605,68 € od 05.11.2012 do zaplatenia. Nakoľko si uplatnil len úrok z omeškania 9 % ročne zo sumy 3 138,72 € od 07.08.2011 do zaplatenia, súd nemohol ísť nad rámec jeho návrhu a priznať mu viac.

Na základe uvedeného súd rozhodol tak, že odporcov zaviazal na zaplatenie sumy spolu 3 171,16 € (3 138,72 € + 32,44 €) s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 3 138,72 € od 07.08.2011 do zaplatenia.

Pokiaľ vedľajší účastník namietal, že pôvodný veriteľ nemohol previesť na navrhovateľa živý úver, súd konštatoval, že táto námietka nie je dôvodná. Je pravdou, že vo veci sa jedná o tzv. bankový úver, ktorý bol odporcovi 1/ poskytnutý bankou, ktorá podniká na základe povolenia v zmysle § 2 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 1 z.č. 483/2001 Z.z. o bankách. Odhliadnuc od skutočnosti, že slovenský právny poriadok nepozná termín „živý úver“, žiadne zákonné ustanovenie neobmedzuje banku, ktorá poskytla úver podľa § 2 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z., aby kedykoľvek počas trvania zmluvného vzťahu, alebo i po jeho zániku, postúpila pohľadávku voči dlžníkovi z daného úveru na tretiu osobu. Uvedené nemožno vyvodit' ani výkladom ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, resp. dôvodovej správy k tomuto zákonnému ustanoveniu. Zákonné ustanovenie hovorí o tom, že ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka, za splnenia ďalších podmienok (ak klient pred postúpením pohľadávky neuhradí banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; existencia písomnej výzvy banky na plnenie) svoju pohľadávku zodpovedajúcu celému tomuto peňažnému záväzku (nielen časti) postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Uvedený výklad korešponduje i s dôvodovou správou k tomuto zákonnému ustanoveniu, ktorá hovorí o pohľadávke, zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, nielen nesplácanej časti dlhu. V prípade, že dlžník neplní splátky úveru včas a riadne, znamená to nesplácanie celej pohľadávky, ktorú môže následne banka i za trvania zmluvného vzťahu postúpiť inej osobe, ktorá nemusí byť bankou.

Taktiež námietku vedľajšieho účastníka, že ku dňu postúpenia pohľadávky nemohol existovať dlh odporkyne výške 6 177,55 €, pretože táto suma predstavuje skapitalizovanú sumu celého úveru, ktorý má trvať až do roku 2014, súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

Podľa § 525 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom.

Pohľadávku možno postúpiť písomnou zmluvou, na základe ktorej namiesto doterajšieho veriteľa (postupcu) nastúpi do trvajúceho záväzku nový veriteľ (postupník). Vo všeobecnosti platí zásada, že postúpiť možno akúkoľvek pohľadávku, okrem pohľadávok definovaných v § 525 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Nevyhnutným predpokladom postúpenia pohľadávky však vždy je, že musí ísť o pohľadávku určitú (identifikovateľnú) a existujúcu. Postúpiť možno teda aj doposiaľ nesplattnú pohľadávku, resp. pohľadávku, ktorá je splattná len čiastočne, pokiaľ nejde zároveň o pohľadávku, popísanú v § 525 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

Ako je uvedené vyššie, zmluvou o splátkovom úvere sa odporcovia zaviazali splácať úver, ktorý im právny predchodca navrhovateľa poskytol vo výške 4 979,09 €, v mesačných splátkach po 65,39 €, vždy k 10. dňu v mesiaci, počnúc dňom 10.09.2004 do dňa poslednej splátky 10.08.2014. Celkom sa teda zaviazala zaplatiť 120 splátok po 65,39 €, t.j. sumu 7 846,48 €. Dňa 28.06.2011 došlo k postúpeniu pohľadávky zo strany veriteľa na navrhovateľa, pričom pohľadávka bola na neho postúpená v celkovej výške 6 177,55 €, s tým, že splattnosť celého úveru nastane až dňom 10.08.2014 (príloha č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávky). Z uvedeného vyplýva, že pôvodný veriteľ postúpil na navrhovateľ pohľadávku, ktorá bola nepochybne už čiastočne splattná (splátky splattné v období odo dňa uzavretia zmluvy o splátkovom úvere do dňa postúpenia pohľadávky) a čiastočne nesplattná (splátky splattné v období odo dňa nasledujúceho po dni postúpenia pohľadávky do dňa konečnej splattnosti úveru 10.08.2014), v celkovej výške 6 177,55 €, čo zákon nevylučuje, pričom je len vecou zmluvných strán zmluvy o postúpení pohľadávok, akým spôsobom postupovanú pohľadávku identifikujú tak, aby bola dostatočne určitá, a teda argument vedľajšieho účastníka nie je dôvodný. V konaní pritom nebolo zistené, že by pohľadávka zo zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 25.08.2004 predstavovala niektorú z pohľadávok definovaných v § 525 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, čo by vylučovalo jej spôsobilosť na postúpenie.

Na základe uvedeného súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Súčasťou rozsudku je i výrok o trovách konania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech súd priznáva náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

V zmysle § 149 ods. 1 O.s.p., ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola priznaná náhrada trov konania, je ten, komu bola uložená náhrada týchto trov povinný zaplatiť ju advokátovi.

Súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému navrhovateľovi priznal plnú náhradu trov konania, ktoré spočívali v zaplatenom súdnom poplatku 188,- € a v trovách právneho zastúpenia 803,79 € podľa vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb za 4 úkony právnej služby á 121,17 €, a to príprava a prevzatie zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a/ cit. vyhlášky), podanie návrhu a písomné vyjadrenie z 21.07.2014 (§ 13a ods. 1 písm. c/ cit. vyhlášky), účasť na pojednávaní dňa 26.08.2014 (§ 13a ods. 1 písm. d/ cit. vyhlášky), 2 x náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné, tzv. režijný paušál (§ 16 ods. 3 cit. vyhlášky) vo výške 7,81 € za úkony v roku 2013, 2 x režijný paušál á 8,04 € za úkony v roku 2014. Ďalej zástupcovi navrhovateľa patrí náhrada za stratu času podľa § 17 ods. 1 vyhlášky za cestu na pojednávanie súdu dňa 26.08.2014 za 6 polhodín á 13,40 €. Taktiež mu patrí náhrada cestovných výdavkov podľa § 15 ods. 1 vyhlášky za cestu na pojednávanie dňa 26.08.2014 za trasu Bratislava - Trenčín a späť, t.j. 252 km nasledovne: paušálna náhrada 46,12 € (252 km x 0,183 €) + náhrada za spotrebované PHM 26,92 € (252 km x spotreba 7,844 l/100 km x cena PHM 1,362 €/l). Taktiež mu patrí DPH v sadzbe 20 %, t.j. vo výške 133,96 €. Trovy právneho zastúpenia tak predstavujú spolu sumu 803,79 €.

Súd na zaplattenie trov konania navrhovateľa zaviazal odporcov 1/, 2/, ale aj vedľajšieho účastníka na strane odporcov, ktorý v konaní sleduje osud účastníka, na strane ktorého vystupuje, a to i čo sa týka trov konania. Okrem toho súd prihladol na skutočnosť, že z obsahu podaní vedľajšieho účastníka

sa javí, že v priebehu konania, ktoré trvalo viac ako rok, odporcov (spotrebiteľov) i napriek tomu, že je občianskym združením založeným na ochranu spotrebiteľov, nekontaktoval, nesnažil sa oboznámiť podobnejšie s vecou samou a na súd podával podania, ktoré, podľa znalostí súdu z iných obdobných konaní, predstavujú obsahovo totožné podania, bez ohľadu na skutočný stav veci. Za danej situácie mal súd za to, že je spravodlivé, aby sa na hradení trov konania navrhovateľovi podieľal aj vedľajší účastník, vystupujúci v konaní na starne plne neúspešných odporcov.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd (štvrmo).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, podpis, dátum) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie je potrebné podať v počte 4 rovnopisov, ak potrebný počet rovnopisov účastník nepredloží, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3, § 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že

- sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- rozhodoval vylúčený sudca,
- súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
- konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (dôkazy sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, dôkazmi má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, účastník konania bez svojej viny nemohol dôkazy označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2, § 205a ods. 1, § 221 ods. 1 O. s. p.).

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená, možno podať návrh na exekúciu podľa osobitného predpisu.